

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 172/04-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. júla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť L. N., toho času vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby, B., zastúpeného advokátkou JUDr. G. B., so sídlom B. vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Okresného súdu Pezinok o zamietnutí jeho žiadostí o prepustenie z väzby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 165/03, a to zo 4. marca 2004, z 27. apríla 2004 a zo 17. júna 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. N. o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2004 doručená sťažnosť L. N., toho času vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby, B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. G. B., so sídlom B., vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uzneseniami Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) o zamietnutí jeho žiadostí o prepustenie z väzby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 165/03, a to zo 4. marca 2004, z 27. apríla 2004 a zo 17. júna 2004.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Nt 22/03 z 19. mája 2003 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp.zn. 8 Tpo 84/03 z 26. júna 2003 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, pričom väzba trvala aj v čase podania sťažnosti ústavnému súdu.

Dňa 12. novembra 2003 podal sťažovateľ žiadosť o prepustenie z väzby, ktorú okresný súd uznesením z 9. decembra 2003 zamietol. Rozhodnutie okresného súdu potvrdil krajský súd uznesením z 27. januára 2004. Sťažovateľ opätovne požiadal o prepustenie z väzby 4. marca 2004. Okresný súd jeho žiadosť opätovne zamietol. Ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby podal sťažovateľ počas hlavného pojednávania 27. apríla 2004, pričom okresný súd ju opätovne zamietol.

Na pojednávaní 17. júna 2004 bol vo veci vyhlásený rozsudok, ktorým bol sťažovateľ odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov. Odsudzujúci rozsudok do podania sťažnosti ústavnému súdu nenadobudol právoplatnosť. Na tomto pojednávaní sťažovateľ opätovne požiadal o prepustenie z väzby. Okresný súd jeho žiadosť odmietol s tým, že zmenil dôvody väzby tak, že dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zanikol a obžalovaný sa ponecháva vo väzbe z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. z dôvodov, že podľa názoru okresného súdu existujú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že obžalovaný bude pokračovať v trestnej činnosti.

V sťažnosti nie je uvedené, či sťažovateľ podal krajskému súdu sťažnosti proti uzneseniam okresného súdu zo 4. marca 2004, z 27. apríla 2004 a zo 17. júna 2004, ktorými boli zamietnuté jeho žiadosti o prepustenie z väzby.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa neexistuje reálna ani hypotetická možnosť, že by pokračoval v trestnej činnosti. V tejto súvislosti poukazuje aj na to, že nikdy nebol súdne trestaný a vedie usporiadaný rodinný život. Sťažovateľ považuje preto závery okresného súdu za nedôvodné a je toho názoru, že jeho uzneseniami, ktorými boli zamietnuté jeho

žiadosti o prepustenie, boli porušené jeho základné práva upravené v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti rozhodol nasledovne:

„Okresný súd v Pezinku držaním obvineného L. N. vo väzbe od 15. 5. 2003 doposiaľ, podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. porušil jeho právo podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Okresný súd v Pezinku v súvislosti s rozhodovaním o žiadostiach L. N. o prepustenie z väzby na slobodu dňa 4. 3. 2004, 27. 4. 2004, 17. 6. 2004 porušil jeho právo podľa čl. 17 ods. 2, 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podnecovateľ navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky priznal L. N., trvale bytom M., primerané finančné zadostučinenie v sume 50 000, - Sk a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8.796, - Sk (a to 1. úkon: prevzatie a príprava a 2. úkon: spísanie sťažnosti) vyplatené na účet právneho zástupcu JUDr. G. B., číslo účtu: ... vedeného v Tatrabanke, a. s. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy „Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“.

Z citovaného vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ak je v konkrétnej veci oprávnený rozhodovať o ochrane základných práv a slobôd všeobecný súd, tak táto skutočnosť, v súlade s princípom subsidiarity vyjadreným v ústave, vylučuje právomoc ústavného súdu.

Podľa § 74 ods. 1 Trestného poriadku „*Proti rozhodnutiu o väzbe vrátane rozhodnutia o návrhu na predĺženie lehoty väzby je prípustná sťažnosť...*“, ktorú je podľa § 143 ods. 1 Trestného poriadku potrebné podať u orgánu, proti uzneseniu ktorého sťažnosť smeruje, a to do troch dní od oznámenia uznesenia. Sťažovateľ mal teda právo podať proti uzneseniam okresného súdu o zamietnutí jeho žiadostí o prepustenie z väzby sťažnosť.

Na základe uvedeného ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou dospel k záveru, že v danom prípade nemá právomoc rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa, a preto jeho sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júla 2004